

[Røtzler Møller.]

f. eks. avancestoplov og spørgsmålet om goodwill er venstre jo allerede sammen med septemberforligspartierne med til at få en løsning på, så godt som det nu kan lade sig gøre her i folketinget.

Til slut vil jeg gerne stille et enkelt spørgsmål: er det ikke ulogisk, når ægtefællerne skal dele indkomsten af deres fælles arbejde i virksomheden, at man så samtidig stiller forslag om, at en ægtefælle bør være omfattet af ATP-loven?

I øvrigt vil jeg gerne sige tak her afslutningsvis til ministeren for en fyldig redegørelse. Det er jo utraditionelt, men det er godt i dette tilfælde, for det gør, at vi kan få en hurtigt og god udvalgsbehandling.

Bach (FP):

Jeg vil indledningsvis sige: fremskridtspartiet har en positiv indstilling til det konservative forslag til folketingsbeslutning om bedre vilkår for mindre virksomheder, og det glæder mig, at forslagsstillerne har fået øjnene op for mange af de problemer, som vor tids pariaer, de selvstændige erhvervsdrivende, til daglig har at slås med. Det bedste bevis for, at der virkelig er problemer — det nævnte hr. Lysholt Hansen jo også, men nu er han gået — det tror jeg er, at de forskellige partier må finde sig i, at der her står en håndværker, at der her står et parti, som ikke er så velset. Det er netop på grund af de problemer, som det konservative folkeparti klogeligt har rejst herinde. Min tale-tid skal ikke bruges til at fælde de skyldige og ansvarlige. Jeg vil blot håbe, at alle, der selv anser sig for at være ansvarlige partier, nu ganske alvorligt bliver klar over, at hvis ikke de forbedrer forholdene for de mindre virksomheder, bl. a. efter de retningslinjer, som forslaget indeholder, vil mange af dem, der i dag er selvstændige, blive trætte af besværet. Antallet vil blive kraftigt reduceret, måske vil de helt lukke. Jeg tror ikke, nogen ansvarlig politiker ønsker dette med den store arbejdsløshed, vi har i dag.

Ser vi på punkt 1, er fremskridtspartiet helt enig i, at dagpengeloven bør ændres, så vi kommer væk fra den nugældende 5 ugers regel. Det forholder sig jo således — og det er fuldstændig skørt — at en arbejdsgiver skal betale løn for en ansat, der 76 pct. af tiden inden for de sidste 5 uger

ikke har spor tilknytning til virksomheden. De 5 uger omfatter nemlig 200 arbejdstimer, men forsikringsmæssigt skal arbejdsgiveren dække alle døgnets timer, dvs. 840 timer. Det er med garanti, at den 5 ugers regel har afholdt i tusindvis af arbejdsgivere fra at nyansætte lønmodtagere.

Med hensyn til karenstiden for selvstændiges modtagelse af dagpenge ved egen sygdom må det også være en retfærdighedshandling at ændre gældende regler; om karenstiden så skal være 3 uger, ja, det må vi drøfte under udvalgsbehandlingen.

Punkt 2 — medarbejdende ægtefæller sikres ret til at medtage hele indkomsten af deres arbejde på selvangivelsen, dog højst halvdelen af den samlede indkomst — må for de fleste være en selvfølge. Kun hvis man bevidst vil diskriminere medhjælpende ægtefæller, kan man gå imod sådan et forslag. Her bliver jeg nødt til at sige, at fremskridtspartiet har 4 gange i folketinget fremsat og gentaget atter og atter et forslag med følgende tekst:

„De samlede skattepligtige indkomster lignedes mellem personer, som i mere end halvdelen af indkomståret har været gift med hinanden, og som må antages hver at have anvendt mindst 1.000 af indkomstårets arbejdstimer i en eller flere virksomheder, hvoraf den ene ægtefælle eller begge var ejer eller medejer af mindst 20 pct. ved arbejdets udførelse.“

I de allerfleste mindre virksomheder er det netop ægtefællerne, der er det bærende element, og kun takket være deres enorme arbejdsindsats har det været muligt at køre virksomheden videre, det hersker der ingen tvivl om. Derfor bør vi grundigt drøfte, om ægtefællen skal sidestilles med lønmodtagere, f. eks. vedrørende ATP. Vi er ikke videre begejstret for den idé.

Når vi så ser på punkt 3, der drejer sig om, at betaling af moms, ATP, kildeskat m. v. samordnes, kan jeg give min fulde støtte. Det er en væsentlig forenkling, men hvis ægtefællens ATP også skal køres ind i systemet, vil det antagelig give så store administrative vanskeligheder, at det er næsten umuligt. Den bedste kompensation for administrative byrder er og bliver en forenkling og en samordning. Det er ikke skatteydermidler, erhvervene beder om. Vi ved nemlig godt, hvem der skal betale. Nej,